

BOLSJEVIK

MEDLEMSAVIS FOR RØD UNGDOM • JANUAR 1990

RØDELSESCLIV:

SELVAGT HAR
DE MIN DYPESTE
MEDFØLELSE!

Vi skriv om heile verda!

Ja, eg vil abonnere på
Klassekampen

To månader for berre kr. 165,- ☐

Tre månader for berre kr.
245,- ☐

(Full pris er 315 kroner for eit
kvartal)

Namn:

Adresse:

.....

Postnr./stad:

Telefon:

Kjell Sandvik
ullensaker
Helsing
Klassekampen
betaler
porto

KLASSEKAMPEN

Svarsendings-
Tilleg. 101 106/3

Saksavdelinga
Bryn
0611 OSLO 6

INNHALDSFORTEGNELSE :

Hei her er vi igjen !	
Leder.....s	1.
Innledning for vårplan.....s	6.
Vårplan (forslag).....s	12.
Hvor bør RU gå framover ?.....s	14.
Svarinnlegg til H ■ M ■.....s	20.
Jeg er dødsfarlig	
Debatt om sikkerhet.....s	22.
For sikkerhets skyld	
Debatt om virkeligheta.....s	24.
Sikkerhet, RU og nye tider	
Debatt om sikkerhet.....s	28.
Ta stilling til sikkerheta	
Debatt om sikkerhet.....s	32.
Forslag til vedtak på landsmøtet...s	36.
Lik i lasta	
Vedtaksforslag.....s	41.
Poesi fra Bamle	
Kultur.....s	44.

Et nytt Bolsjevik, Raud Ungdom si interne blekke for friske diskusjonar og nyttig informasjon, er på lufta igjen.

Denne gongen vil du finne ei lita avis sprekkfull av slagferdige ytringer i både den ene og i den andre retninga. Her er det umogleg å ikkje finne noko du anten er veldig einig i eller noko du er veldig ueinig i...

Landsmøtet til Raud Ungdom nærmar seg, og her har allerede debattane om dei store vedtaka begynt. I år vil det ikkje, som det ofte har gjort før, komme eigne landsmøte-bulletengar med eige stoff til landsmøtet. I år vil det berre komme Bolsjevik.. Så alt du vil ha sagt før landsmøtet, og alt du vil vite om landsmøtet, må du skrive / lese her. Bolsjevik er viktig for deg som vil henge med !!!

Vi ynskjer friske debattar og innlegg frå heile landet. I dette nummeret saknar vi td innlegg frå store plassar som Tromsø og Trondheim. (herved utfordra til neste nummer) Vi satsar på at Bolsjevik berre skal verte større og større, og at det skal kome ut oftare og oftare jo nærare land-smøtet vi kjem. For at du skal få fram ditt syn, er du berre rett og slett nødt til å hive deg rundt og skrive inn !! Du er hjertleg velkommen.

Bolsjevik tar imot alle slags innlegg, men er særst taknemleg når du skriv på ein måte som ikkje skapar så mykje ekstra arbeid for oss. Anten ferdige maskinskrevne sider som passer inn i Bolsjevik-format, eller innlegg levert på diskett som vi sjølvsgatt returnerar til deg etter bruk. Innlegg til Bolsjevik sendast / leverast på kontoret.

Du har noko å melde, og det du meiner er viktig !
HIV DEG FRAMPA !!

Med helsing frå P ■ og R ■

INNLEDNING TIL VÅRPLAN FOR RØD UNGDOM

Kort oppsummering av h-
østen.

Rød Ungdoms landsmøte i 1989 vedtok at Rød Ungdom har to strategiske svakheter (dvs. svakheter som må løses gjennom langsiktig jobbing).

-Den første er at storparten av medlemmene ikke er skoleelever. Det gjør at vi ikke har hovedtyngden i den virkeligheten som flertallet av ungdom er i - på skolene.

-den andre er at Rød Ungdom har for lavt kunnskapsnivå i forhold til marxismen. Dette er et hinder for å styrke Rød Ungdom og en svakhet i forhold til vårt frontarbeid.

For å møte disse svakhetene satte landsmøtet opp følgende prioriteringer.

1. Skolepolitikk

Under der er det to punkter

- interessekamp.
- Studier av pol. øk.

2. Antirasistisk kamp.

3. Jentekamp, miljø, EF

I tillegg vedtok vi følgende målsetninger.

-Nettoverving på 25% fram til landsmøtet i 90.

--Alle lag skal sette i gang bøllekurs eller vervesirkel etter valget.

-Til landsmøtet i 90 skal halvparten av medlemmene være skoleelever.

-Alle medlemmer skal gjennomføre ett kurs i marxisme før landsmøtet i 90.

Hvilke resultater har vi oppnådd?

1. Skolepolitikk.

For en organisasjon som RU med ett flertall ikkeskoleelever er det ett krafttak å snu organisasjonen mot skolene.

Spesielt er dette vanskelig når ledelsen i organisasjonen sjøl mangler erfaring fra skolearbeid.

Mange lag i RU mangler også skoleelever til å jobbe på skolene.

Derfor var det riktig av sentralstyret å prioritere kreftene rundt det å bygge opp baseskoler. Det vil si å konsentrere kreftene på en skole for hvert lag og å satse på å bygge seg opp fra bunnen der.

I tillegg har vi satset på budsjettkamp som den viktigste saken i høst.

Resultatet av denne satsinga er at alle lag som har satset på en baseskole har klart å få innpass der.

I Oslo, Bergen, Trondheim, Akershus og Tromsø sitter RUere i elevrådsstyret og i representantskap for guene.

På de skolene vi har satset har medlemmene våre gjort en god jobb, men det er feil å si at noen av skolene har blitt baser for RU. Vi har for eksempel ikke vervet noe mye folk på disse skolene i høst.

Budsjettkampen ble ikke en landsomfattende sak, sjøl om statsbudsjettet var ett betydde senkning i kvaliteten og skolen som oppbevaringsplass for mange elever.

Rød Ungdom jobbet med budsjettkampen i Oslo og Trondheim. Begge stedene var det store bevegelser utafor oss. Spesielt i Oslo stod RU i spissen gjennom YLI og elevråd og sikret bl.a. en konsert med over 1000 deltakere.

Det er viktig at disse erfaringene blir oppsummert og spredd i det videre arbeidet på skolene.

For at det skolepolitiske arbeidet skal gi resultater er det viktig at vi prioriterer å jobbe fram til landsmøtene i NGS og YLI. Vi må bruke vår posisjon på skolene til å reise en kamp i NGS for lik rett

Matematikk-fobi

Fysikk-kollaps

Vanlig dumhet

til utdanning og mot markedsstyring av skolen.

Budsjettkampen i år viste og det trengs landsomfattende aksjoner g derfor at NGS stiller seg i spissen.

For å vinne fram i NGS må vi gå i konfrontasjon med markedsliberalistene og de som vil drive NGS som et forretningsstiltak.

I YLI er situasjonen annerledes.

YLI har i år blitt defensive pga dårlig økonomi og dermed for liten aktivitet. For å styrke YLI må det legges en konkret plan for hva YLI skal få til i neste periode.

Skolering i politisk økonomi.

I disse tider hvor kapitalismen er på offensiven både økonomisk og politisk er det viktig med grunnleggende studier i kapitalismens lover. Det er nødvendig for at RU skal kunne skille rett og feil i en situasjon hvor borgerskapet prøver å begrave marxismen.

Hittil har sentralstyret og noen lag gjennomført helgakurs i pol. øk. Kursa er laget av det sentrale studieutvalget. Erfaringene så

langt er positive men det har vært dårlig deltakelse på kursa.

Kun ca. halvparten av medlemmene har deltatt. Dette viser at forståelsen for studier i organisasjonen er dårlig og dermed muligheten for å utvikle politiske diskusjoner rundt arbeidet vårt. Derfor må lagas sloss for å gjøre forebredelsene til kursa til en kollektiv oppgave

Antirasistisk kamp.

I valgkampen kjørte RU i Oslo og Bergen kamp mot Stopp Innvandringen på Katten og Sogn vgs. Aksjonen på Katten ble ett eksempel for skoler over hele landet. Etter at elevene på Katten snudde ryggen til rasis-tene ble dette en linje for elever over hele landet.

Det arbeidet som ble gjort på Katten viste at det er mulig å samle elevene i kollektive aksjoner hvis man tar motsigelsene alvorlig.

RU jobber en del steder innafor SOS-Rasisme og jobba organisert med landsmøtet i SOS.

RU har ikke klart å få ferdig det Antirasistiske programmet som ble

vedtatt på landsmøtet.-
Derfor har vi ikke fått
reist diskusjoner rundt
det.

Ledelsen har ansvar for
at det kommer ut i jan-
uar.

De viktigste antirasis-
tiske begivenhetene i
vår er FNs internasjon-
ale antirasistiske dag
21-3. Da vil SOS-rasisme
arrangere landsomfatte-
nde demonstrasjoner.

-FMIs landsmøte hvilken
linje er riktig?

-FNs miljøkonferanse i
Bergen 3-8/5. Der vil
det bli alternativ kon-
feranse som spesielt
vil ta opp miljø g tre-
dje verden.

3.

a. Jentekamp.

Rød Ungdom har i høst
gjennomført en sentral
bølgelederkonferanse. K-
onferansen var politisk
vellykka.

Bergen, Trondheim, Tønsbe-
rg og Oslo har avholdt
bøllekurs og flere lag
har kurs på trappene.

I Oslo har RU vært med
på å bygge opp en jent-
efront som er i framg-
ng.

Ellers er jentekampen i
Rød Ungdom preget av p-
olitiske motsigelser. D-
ette skjerpa seg spesi-
elt rundt pornoutstill-

inga til Kvinnefronten i Stavanger og spørsmålet om sladding for å skjule modellenes identitet.

Spesielt i Bergen har denne motsigelsen stått skarpt. Resultatet var at lederen i kvinnefronten i Bergen meldte seg ut av RU, først og fremst på grunn av partiets behandling av saken. Men det står og store uenigheter i RU om sjølve saken. Formen motsigelsen har fått har vært veldig antagonistisk og vi har ikke reist noen organisert diskusjon om saken.

Det er nødvendig å reise motsigelsene om linjene i kvinnekampen til organisert debatt for å klare å utvikle jentekampen i og rundt RU.

b. Natur og miljø.

RU har ikke gjennomført noen organisert diskusjon om miljøpolitikk i høst utover sommerleir og høstleir i Oslo.

Ingen lag prioriterer arbeidet i NU, men noen enkeltpersoner jobber i organisasjonen.

RU har en viss kontakt med NU politisk og har innledet på noen møter og deltatt bl.a. i Kragerø.

4-5 RUere har deltatt på bøllekurs for miljøvernere.

c. EF

RU har ikke jobbet spesielt mot EF.

Vervemålsetningene.

RU har i høst stått stille i medlemstall. Det betyr ikke at det er den samme organisasjonen nå som for et halvt år sida. Vi har hatt en stor tilstrømming av enkeltmedlemmer gjennom svar på annonser. Samtidig har de fleste laga stått stille eller gått til bake i medlemstall. Hvis vi ikke verver bra i vår har vi ingen sjanse til verken å bli halvparten skoleelever eller å øke med 25%.

I positiv retning drar det at mange lag driver studiesirkler.

Spesielt er Sandefjord RU som har drevet 4 sirkler i høst sammen med AKP.

Landsmøtekampanja.

Sentralstyrets arbeidsutvalg har vedtatt at landsmøtekampanja skal være hovedsak i vår. Vi vil reise en diskus-

jon om en revolusjonær strategi for 90-åra.

Vi vil også reise en debatt om hva slags organisasjon RU skal være.

I utgangspunktet er det store uenigheter i sentralstyrets arbeidsutvalg. Vi har startet diskusjonen som dere kan se i dette nr. av Bolsjevik. Uenighetene går om hvordan vi skal være organisert. Under det er det uenighet om hva slags vedtekter og sikkerhetspolitikk (om vi skal ha noen?)

Vi er også uenige i hva det som skjer i Øst-Europa betyr for oss som kommunister. Noen mener at vi har tatt oppgjør med Stalinisme og ettpartistaten tidlig på åttitallet.

Andre mener at vi har tatt oppgjør med deler av den, men at vi er dogmatiske (dvs at vi ser på marxismen som allmenne prinsipper og ikke som et redskap som må prøves mot virkeligheten).

Disse uenighetene er viktige og vi vil legge opp en grundig landsmøttekampanje for at uenighetene skal komme opp.

Alle i arbeidsutvalget er enige i at disse diskusjonene må kobles til norsk virkelighet.

idag. RUs oppgave er å slåss mot den offensiven for markedsøkonomi og kapitalisme som nå feier over Europa.

Vi må slåss for sosialistisk planøkonomi opp i mot dagens Norge.

Det er bare hvis vi klarer å styrke oss i denne kampen at vi er en viktig revolusjonær bevegelse.

A.F.

(leiar i RU.)

VÅRPLAN

1. Landsmøtekampanja.

Hva må behandles:

-beretning,

Lagsbehandling

Frist:01.05

-plan

Frist:01.05

-vedtekter

Frist:01.04

-valg av ny ledelse

Nominering

Frist:01.04

-Revolusjonær strategi for 90 Åra

Frist:17.03

-LM-kampanja starter organisert 15.03.

Alle lag må samarbeid med sentralen arrangere åpne møter om sosialisme eller kapitalisme. AU arrangerer en turne med sentrale RUere. For å starte LM-kampanja og reise diskusjonen om revolusjonær strategi eksternt og internt. AU kan hjelpe med å stille innleder på åpne møter i forbindelse med reiserunden.

Andre oppgaver i vår.

2. Landsmøtene i NGS og YLI.

Arbeidet med landsmøtene skal prioriteres høyest utenom LM-kampanja.

3. 21.mars er den internasjonale kampdagen mt rasisme. Det er planlagt fra SOS-rasisme landsomfattende markering med hovedvekt/søkelys på voldsrasisme og rasistiske organisasjoner.

Halltor Krible
fra Ørkoglen.
Samler på hestefjær.

Hele RU må jobbe for å få til breie tverrpolitiske markeringer denne dagen. De laga som ikke jobber med SOS-rasisme må vurdere sin aktivitet her på nytt igjen.

-AU vil vurdere behovet for å samle aktivistene våre i SOS-rasisme i forbindelse med diskusjonen om FMI-landsmøtet. Det betyr at konferansen er midlertidig avlyst.

Verden står ikke stille, og innmari mye har skjedd i løpet av det siste året. Det vi merker best her i Norge - er kanskje borgerskapet sin stor offansiv. Den gjør seg gjeldene på de fleste felt.

Arbeiderklassen skal tynes mer.

Kapitalen blomstrer, profitten øker, - samtidig som vi får høre at det må strammes inn, fordi det er dårlige tider - og enda dårligere tider er i vente.

Arbeidsløsheten øker, og igjen kan man snakke om massearbeidsløshet i Norge. Utdanningssystemet legges om for for å være i bedre stand til å utdanne mobil arbeidskraft, og utdanne folk til arbeidsløshet. Offentlig skole blir dårligere, mens privatskoler opprettes for å utdanne sjiktet som skal ha kunnskap.

Politikere går ut i aviser og sier at løsninga på arbeidsløsheten er kvinnen tilbake til kjøkkenet.

Både den økonomiske og ideologiske undertrykkinga av jenter øker. Både som arbeidstaker og bruker av offentlig sektor, er det jenter som rammes hardest av myndighetene sine nedskjæringer på offentlig sektor,

Arbeiderklassen skal splittes og borgerskapet bruker bevisst rasisme til dette. Den statlige rasismen øker, samtidig som fascistene samlet seg - og organiserer seg. Fler og fler angrep fra demmes side viser at de er på offansiven. Rasistiske drap og voldsaksjoner vet vi at fascistiske krefter står bak.

Altså - Borgerskapets angrep mot arbeiderklassen skjerpes, både

1. økonomisk og materielt, og
2. ideologisk

Forskjellen mellom de rike og fattige landa blir større og større. Og Norge er med på utbyttinga. Kapitalens rovdrift på jordas ressurser fortsetter, og borgerskapet i verden har ingen planer som er reelle for å stanse rovdriften.

På tross av alt dette klarer makthaverne å på stå at kapitalismen er en sunn økonomi.

Og da det såkalte sosialistiske Kina viste sitt "sanne ansikt", -og folket i øst Europa gjorde revolusjon mot "sosialismen" der, fikk borgerskapet vann på mølla. Markedsøkonomien er det som kan fungere. Men sannheten er at det daglig spikres i spiker til kapitalismens lik kiste.

Klassekampen skjærpes, -og folk gjør opprør - og organiserer seg. Vi ser det i Norge med streiker, aksjoner o.l.

Folk gjør
opprør ...

Vi så det i øst Europa der folket reiste seg mot korrupte statsledere, og ønska makta sjøl. Frigjøringsbevegelser kjemper mot imperialisme for sjøl og kunne bestemme i egne land.

Ting skjer og revolusjonære kommunister trengs mer enn noen gang. Derfor er det viktig at ml-bevegelsen finnes i Norge, og derfor er det viktig at Rød Ungdom skal være en sterk og bra kommunistisk ungdomsorganisasjon.

Det er ikke et fett om folk og bevegelser i Norge velger en reformistisk eller revolusjonær retning på kampene i framtida.

Det må være Rød Ungdoms viktigste oppgave i løpet av -90 åra, og delta og styrke kampene for at folk skal få det bedre, -og å styrte kapitalismen til fordel for et sosialistisk samfunn.

Det er gjennom kamp vi kan få kunnskaper og erfaringer, -og på grunnlag av det utvikle politikk.

Derfor må det bli galt hvis vi i dag sitter og diskuterer konkrete løsninger på ting under sosialismen, fordi vi ikke har grunnlag for det. Det vil bli en intellektuell interresant diskusjon, som ikke har rot i virkeligheten.

Skoledebatten for noen år siden (Blir man dum på skolen?) er et godt eksempel på dette.

Etter det som har skjedd i Øst-Europa i det siste, som ikke burde ha kommet som et sjokk på AKP, -og hvertfall ikke være noe politisk problem for oss - blir det stadi spurt i media om dette var det endelige fallet for sosialistisk og kommunistisk ideologi.

De som i all hovedsak får svare på disse spørsmålene i media er enten borgere eller intellektuelle.

Og klart de svarer så det tjener sin klasse, : Dette er fallet for kommunis: ideologi, markedsekonomien har seiret, -sier de.

En professor som ble interjuvet i radio (professor i marxisme) var enig i at marxismen hadde spilt falitt i Europa, -men det var 2 punkter i det Marx hadde skrevet som fortsatt kunne ha noe å si:

1. Utbyttings teorien

2. Menneskets forhold/og plass i naturen.

Dette er 2 helt grunnleggende punkter. Det at borgerskapet utbytter arbeiderklassen er grunnlaget for at det finnes klassekamper. Eller rettere sagt : det at det finnes klasser som har motstridene interesser er grunnlaget for klassekamp. Og denne kampen og motsigelsen mellom klassene vil finnes uavhengi av herskernes ideologiske propaganda i dag.

Når klassekampen skjorpes, vil borgerskapet bruke mange midler for å holde arbeiderklassen nede. Propaganda er veldig viktig.

Derfor er det veldig viktig at kommunister og revolusjonære ikke blir sittende på interne møter for å diskutere med hverandre. For det hadde vært en super situasjon for herskerne i Norge.

Hoved problemet for vår bevegelse er ikke den kommunistiske tradisjon, men at mye av bevegelsen er fjernet fra/for folk flest i Norge.

For å drive og utvikle en bra revolusjonær politikk er grunnlaget Mao sine teorier (og praksis) fra maoismen til maoisme.

Derfor må hovedjobbinga vår være å delta aktivt i dagskamper, hente erfaringer og knytte de sammen med kommunistisk teori, -for så å styrke klassekampen. Dette vil være et grunnlag for å dra folk mot venstre, -som vil legge grunnlaget for å gjøre folk revolusjonære.

For Rød Ungdom betyr dette at vår hovedprioritering er å drive interessekamp, knytte erfaringer til kommunistisk teori, -for så og styrke Interessekampen/klassekampen.

Dette betyr at våre medlemmer må styrkes politisk og teoretisk til dette arbeidet.

Vi må ha en grundig diskusjon om planer:

-hva betyr skolepolitisk prioritering?

-skal anti-rasistisk prioritering i praksis bety mer enn enkelt personers jobbing?

-holder bøllekurs som jentepolitisk prioritering?

-hvorfor drive med politisk kamp på skolene, når de virkelige bevegelsene blandt ungdom er innafør natur og miljø kamp?

Det er viktig for hva RU skal være i framtida, hva slags områder vi prioriterer å jobbe i forhold til.

Videre må vi finne ut hvordan vi best kan knytte erfaringer og kunnskap fra kampene i dag, -til kommunistisk teori.

A ■ tegner
og forklarer :

Vi må finne ut av hvordan vi kan dra kampene og folk mot venstre. Og vi må kjempe for at kommunister skal være med å lede disse kampene. Dette er vår viktigste oppgave framover. Og det er også på denne måten revolusjonære bevegelser og organisasjoner kan styrkes.

Jeg ønsker meg et aktivt Rød Ungdom, som aktivt kjemper mot kapitalens og borgerskapets offensiv. Vårt mål er å styrte borgerskapet, og at folket skal styre.

Angrep i spiss
for å styrte
borgerskapet.

Vi må ikke tro at angrepa fra borgerskapet sin side vil bli mindre mot vår bevegelse. Målet er et mye større, og mer slag kraftig RU. Et RU som er farligere for borgerskapet.

I dag er det helt begrensa hva vi betyr, men det er stor ressurser som blir satt inn fra stat og andre interesserte, for å holde øye med oss. Telefon avlytting, åpning av post har vært daglig dags kost for ml-bevegelsen. Trusler fra fascister er ikke uvanlig, og politi styrker som bruker vold blir satt inn mot folk som demonstrerer. Når borgerskapets makt står i fare er kommunister noen av de første som skal ryddes av veien. Er det grunnlag for å tro at noe annet skal skje i dag når klassekampen skjerpes, og faren for at borgerskapet skal miste makta er mer reell?

Det er uhistorisk å ønske en mer åpen organisasjon. Vi trenger en sikkerhets politikk som må fungere mye mer effektivt enn i dag. Vi kan ikke sjonglere med medlemmers og sympatisørers sikkerhet, når vi vet at angrep fra myndigheter og fascistiske krefter skjer. Det vil være uansvarlig og farlig. Å opne organisasjonen og utsette medlemmer for denne faren vil i praksis bety at Norges eneste revolusjonære parti vil bli et sekterisk parti for de som har råd til å utsette seg for angrep. Det er et viktig prinsipp at folk sjøl skal få velge det når de blir medlem, om de vil være offentlig, og hvor de vil være offentlig

Problemet med at folk ikke blir medlem o.l. ligger ikke i at vi har dekknavn og en sikkerhets politikk.

Problemet er nok at få folk vet hva Rød Ungdom og AKPml er, og ikke får kjennskap til politikken og praksisen vår.

Det er kun en måte å løse det problemet på:

DRIVE AKTIV REVOLUSJONÆR POLITIKK OG PRAKSIS DER MAN JOBBER,

GÅR PÅ SKOLE OG BOR.

Hilsen fra A [redacted] og [redacted] Akerhus □

I forrige nummer av Bolsjevik slengte H M, en i våre øyne, ganske drøy melding. Hans påstand var at hvis skolearbeidet, spesielt i Oslo skal bli revolusjonær, må gymnasiestene våre bytte skole. For de går nemlig på feil (les : borger/småborger-) skoler.

Vi mener at H M har rett i at det er og vil alltid være et problem (et ganske alvorlig et faktisk) for en revolusjonær organisasjon hvis den bare har tilknytning til småborgerskapet..... Men i disse harde tider når de organiserte revolusjonære skoleelevene ikke akkurat vokser på trær, blir det helt galt å se på det at folk går på "feil skole" som hovedproblemet.

Vårt største problem er ikke alle de RUerene som går på "feil skole", men heller alle de ungdommene som ikke er med i RU. H M's forslag vil bare føre til at x-antall RUere vil begynne på skoler de ikke har lyst til å gå på. Bare for å oppdage at det å skifte skole, ikke automatisk betyr at det blir flere RUere

Problemet (Det at det går alt for få RUere på østkentskoler) kan også beskrives med et ord; SKOLEPRIORITERING, og da mener vi mangel på sådan. Jada, vi vet at det er vedtatt skoleprioritering både opp og ned og frem og tilbake. Derfor er det bare så synd at det er blitt (eventuelt: alltid har vært) en papirprioritering, som ikke har blitt fulgt opp i praksis.

Det dette har ført til er at skoleelevene ikke har blitt fulgt opp, og heller ikke har fått den hjelpen/ oppmuntringen de trenger for å arbeide skolepolitisk. Når vi engang har skoleprioritering burde alle lag arbeide aktivt for å støtte skoleelevene.

Ce & K
hamler opp med
He M

Om ikke alle lag kan støtte direkte så kan de i hvertfall støtte indirekte. Med dette mener vi teknisk/ politisk støtte som sirkelledere, bøllekurs - ledere, innledere ellers og utdeling av løpesedler på de respektive skolene

Vi vet at det er velig vanskelig for lag som ikke har skoleelever å arbeide aktivt med skole jobbing. Men det kan gjøres hvis lagene bare vil. En ting som kan gjøres er f.eks. å ta kontakt med skolelagene, og spørre hva slags hjelp de trenger. Det er også mulig å få seg en ansvarsskole som man gir ekstra oppvarming. Dvs. dele ut løpesedler, selge Rebell og lignende med jevne mellomrom.

For å få til skoleprioriteringen fremover tror vi det er viktig å gjøre skole til en sak for hele organisasjonen. Alle lagene må arbeide for å verve skoleelever og DS må ta ansvaret for at skoleelevene får den hjelpen de trenger. Konkret i Oslo betyr dette at Gymnasilaget umiddelbart må få to lagsledere som ikke skoleelever

Hvis overnevnte punkter ble satt ut i livet er vi helt sikre på at ORU/RU ville få mange flere skoleelever som medlemmer. Og blant disse elever fra "østkant skolene" Dette er etter vårt syn den eneste måten å bedre klasseinnretningen til ORU/RU på sikt. Alt annet vil være en teknisk løsning på et politisk problem.

Vi mener at Rød Ungdom kunne vært mye større hvis vi satset målbevisst på verving, vi mener derfor at Rød Ungdom i tiden fremover må satse på å verve folk, spesielt skole elever. Dette er noe vi er nødt til å gi topp prioritering i organisasjonen, og det må ikke bare bli en ny papir prioritering.

En debatt på disse premissene er Rød ungdom nødt til å ta. Dette er noe vi antar at de fleste skoleelevene er enige med oss i. Årsaken til dette er at skolen faktisk er vår arbeidsplass og burde være Rød Ungdoms viktigste arena.

Staten har forsømt norsk skole de siste 20 årene.

Rød Ungdom de siste 5 (eller mer ?)

GJØR NOE MED DET I NÅ !!

JEG ER DØDSFARLIG — 22 — SÅ LENGE INGEN SER MEG !

Nye medlemmer og uavhengige som deltar på RU sin sommerleir får vite at i RU har vi noe som heter sikkerhetspolitikk. Det betyr bl.a. at bruker dekknavn, ikke oppgir medlemstall eller medlemslister.

Begrunnelsen for dette er etterhvert noe uklar etter vår mening, som oftest omtrentt sãnn: "vi er revolusjonære og ønsker å være farlig for myndighetene, og da kan det hende at de vil overvåke oss og de vil kunne oppspore organisasjonen hvis vi ikke har sikkerhetspolitikk."

For det første er sier overvåkningspolitiet selv til Klassekampen at de ikke lenger overvåker ml-bevegelsen. For det andre er det vel ingen som tror at dekknavn på sommerleiren fører til vanskligheter med å finne ut hvem som er medlem i RU?

Etter vår mening trenger RU i dag ingen sikkerhetspolitikk. Da vil sikkert noen spørre om målet vårt ikke er at vi vil bli farlige for myndighetene?

Jo vi burde absolutt bli en større trussel mot kapitalismen, men det er ikke det at vi har en sikkerhetspolitikk som kan gjøre oss farlige. Tvert imot, så mener vi at denne politikken er en oddslinje og ikke en fare for annet enn medlemstallet og demokratiet i RU. Den farligste for myndighetene ville være om vi ble en revolusjonær masseorganisasjon, som vedtektene sier vi vil være.

Sikkerhetspolitikken er et hinder praktisk og organisatorisk til å få mer tid til å bygge organisasjonen til dette. Men den viktigste kritikken vår er at vi mener det er politisk feil, den bidrar til å gjøre medlemsskap i RU til noe sært og rart.

Hvordan virker det på oss som er medlem? Det bidrar kanskje til å binde oss sterkere sammen innad, på samme måte som vi har et internt språk og en intern humor. Alle er enig om at det er negativt at vi ofte snakker slik at bare vi sjøl forstår det, men er ikke sikkerhetspolitikk en lignende måte å ekskludere folk på?

Til slutt: Hvordan ønsker vi at nye medlemmer/uavhengige på sommerleir skal oppfatte det å være kommunist og radikal? Hva slags inntrykk av dette gir dekknavn på sommerleir? Det disse lett kan sitte igjen med er at hvis en er radikal politisk, så er det noe veldig spesielt, da er man ikke normal og oppfører seg ikke som folk flest.

Dette kan virke veldig spennende og farlig (til dess en oppdager at det er et skinn, og at RU faktisk ikke er så farlig) -- men er det sann vi bygger en masseorganisasjon?

Konklusjonen vår er at sikkerhetspolitikken er et lunder for Ru i dag, og at vi bare lurer oss sjøl til å tro at vi er noe annet enn det vi virkelig er. Vi sier ikke at det aldri kan bli nødvendig å f.eks. beakytte seg mot telefonavlytting. Men den beste måten vi kan sikre at vi får støtte av folk i en tid der vi blir angrepet av nazister/myndighetene, er at vi er en organisasjon som har en politikk som er godt kjent og medlemmer som er kjente og har tilfitt blant folk som kommunister. Har vi den støtten, blir det mye vanskeligere å ødelegge organisasjonen enn om vi om vi har brukt dekknavn på lagsmøtet i alle år.

For avslutte den feilslåtte sikkerhetslinjen, vil vi komme med to forslag som vi vil komme tilbake til seinere i debatten:

1. sommerleir 1990 uten dekknavn.
2. landsmøtet i 1992 er åpent for presse/intresserte.

Hilsen 3 jenter fra Bergen

Disse tre jentene fra Bergen har signert under fullt navn, men siden det fortsatt ikke finnes noe vedtak i RU på at dekknavn ikke skal brukes i internavisen Bolsjevik, har redaksjonen valgt å ikke trykke de virkelige navnene.
red.

Ettersom vi skjønner vert det no ein stor debatt i den einaste (foreløpig) kommunistiske ungdomsrørsla i Noreg om sikkerheita vår. I sakens anledning har vi noko vi gjerne vil melde.

Dei som er imot at Raud Ungdom skal ha ein sikkerheits-politikk argumenterer på litt ymse vis; det er så tungvint, det er ikkje naudsynt, det er så dumt osv. Men vi har enno ikkje høyrte nokon som er imot sikkerheitslinja som har grepe tak i kjerna i spørsmålet. Nemleg kva for parti ynskjer vi å vere, og kva for POLITISKE (ikkje praktisk-/tekniske) kosekvensar får det å å kvitte seg med sikkerheitspolitikken vår ?

Vi er faktisk kommunistar. Vi er med i eit parti som er for å styrte makta, rive ned og frå kvarandre det kapitalistiske samfunnet og bygge opp eit nytt kommunistisk samfunn. Kanskje nokre av dykk syns det er banalt å repetere desse "fradykk" syns det er banalt å repetere desse "fradykk", men vi syns det verker ganske naudsynt for tida. Vi ynskjer å vere eit parti som er farlege for makta. Og klarer vi det, vert det temmeleg uhistorisk å ikkje tru at makta er interessert i å kartlegge oss og legge ymse slag hinder i vegen for oss.

Enkle døme som kva som skjedde med kommunistane i Noreg under 2. verdenskrig, burde syne dette. Under kampene i Alta mot neddemming av Alta-Kau-tokeino vassdraget vart faktisk høren satt inn mot demonstrantane. Dei ville berre verne ei elv (!), det er FOR banalt å ikkje tru at vi vil møte statsmaktas verkelege ansikt den dagen folk krever makta og styringa i eit heilt samfunn. All historie frå alle tider frå alle land kor folk har gjort opprør syner nett dette. Opprør vert møtt med makt. Det er mellom anna difor vi seier at vi (dessverre) trur at ein revolusjon må vere væpna om den skal kunne nå fram til seier.

Den dagen sikkerhetspolitiet (SIPO) og eller nynazistar / fascistar ikkje lenger finn grunn til å overvåke oss, er vi bekymra. Då er vi nemlig ikkje eit farleg parti lenger. Då er vi degenerert til eit ufarleg reformistparti. Og det ynskjer ikkje vi at vi skal verte.

Altså, skal vi starte ein debatt om sikkerhetslinja vår, må vi fyrst gripe tak i kva for parti vi ynskjer å fortsette å vere, og kva for krav det stiller til organisasjonsformen vår. Det vert heilt feil ende når debatten starter med kor praktisk vanskeleg og tungvint det er med sikkerheit. Vi har jo faktisk ikkje ein sikkerhetspolitikk for å leike oss, men avdi vi ser at det er behov for ein.

Peder Martin Lysestøl

Faksimile KK
9.1.90

**RV'er
trues
med
politi**

Ja, er det behov for ein sikkerhetspolitikk? Fleire har hevda at i dagens Noreg er det berre paranoid og latterleg å føle seg overvaka og utsatt. Vi kjenner ei anna historie. Vi kjenner ei historie i frå dagens Noreg som fortel om kjente AKPerar som Peder Martin Lysestøl som bevisseleg har vorte telefonavlytta avdi han er radikal. Vi kjenner historia om eit Noreg kort det vert skutt mot hus kor det bor innvandrere, kor antirasistar vert banka opp, kor Noas - leiaren (som vi annser som ein temmeleg ufarleg person) vert truga på livet.

NOAS-leder truet på livet

NOAS-leder Annette Thommessen er under politibeskyttelse etter alvorlige telefontrusler den siste tida. (Foto: William Mikkelsen)

– Hvis du ikke er ute av landet innen 20. januar, vil du bli utsatt for en grusom ulykke. Den vil ha døden til følge. Med slike utsagn er lederen i Norsk organisasjon for asylsøkere, Annette Thommessen, blitt drapstruet over telefon og pr. brev den siste tida.

Av HALLVARD HELLE

Truslene er nå meldt til politiet, og NOAS lederens hus var i går under stadig politiovervåking.

– Det er ikke noe nytt at jeg mottar slike trusler, men denne gangen var tonen slik at jeg tar truslene alvorlig, sier Annette Thommessen til Dagbladet.

En telefon før jul og et brev i romjula lovet begge anti-rasisten en grusom død dersom hun ikke forsvant ut av landet før den 20. januar.

Annette Thommessen har ikke tall på hvor mange trusler hun har fått. Men hun er ikke redd.

– Det er klart at det ikke er særlig hyggelig, sier hun.

Faksimile
Dagbladet
13.1.90

Vi kjenner historia om Kyvik som kasta ei bombe i 1.mai tog, om bilen som med vilje kjørte rett inn i 8.mars-toget i Oslo, om Patriotisk Ungdom som vert stifta, om FMI og Partiet Stopp Innvandringen, om borgervern mot homsar på Thorsoy i Oslo. Og vi kjenner historia om meir eller mindre kjente AKPerar som i dag har "kvilande" mobliserings-ordre frå militæret om å forhalde seg iro i tilfelle krig, vi kjenner til telefonterror og spørsmål etter privatadressar til våre eigen folk i denne rørsle.

Dette er ikkje tøys. Dette er objektive fakta. Ein kan godt velje å ikkje forhalde seg til objektive fakta, men det gjer det litt vanskeleg å diskutere.

Det er heilt lov om dei folka som ikkje er redde for dette Noreg, ynskjer å vifte med den raude fana i ein kvar samanheng og syne for all verda at dei er kommunistar. Men det gjer det temmeleg udemokratisk for andre folk om vi ikkje skal tørre å kome på td landsmøta avdi dei er opne for gud og kvar-mann. Vi vil faktisk ikkje vere med på å ta ansvar for at ungdomsskoleelevane i laga

våre skal verte banka opp av nynazistar og anna pakk. Vi vil ha ein organisasjon det går ann å leve i for fleire av oss. Og det er ikkje så vanskeleg som nokre vil ha det til.

Vi har hørt argumentar som at sikkerheitspolitikken er eit hinder for demokratiet, at det gjer det så vanskeleg å verve og at vi vert redusert til ein liten eksklusiv klubb.

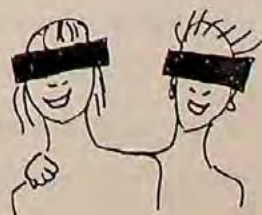
Vi vil gjerne vere med å diskutere demokratiet i organisasjonen, men vi svelger ikkje at det er sikkerheita som er problemet. Det finnst nok av døme på organisasjonar, som td AUF og NGS, som på ingen måte praktiserar ein sikkerheitspolitikk, men som er grusomt meir udemokratiske enn RU.

Vi vil gjerne vere med å diskutere kvifor vi ikkje verver så mange som vi ynskjer, men legg ikkje skulda på sikkerheita. M-L rørsla har faktisk vore atskillig fleire enn i dag på ei tid kor vi praktiserte ein mykje strengare sikkerheitspolitikk enn i dag.

Vi vil gjerne vere med på diskusjonar om små eksklusive diskusjonsklubbar og masselinje, men vi kan godt ha ei god masselinje sjølv om vi kallar oss noko anna enn det vi verkeleg heiter på interne møter og arrangement.

Og då gjenstår så vidt vi kan sjå berre argumente om at det er så jævla kaldt å ringe frå telefonkioskar istaden for i frå telefonen i den trivelege stua vår. Men litt må ein faktisk vere villig til å fryse om ein vil endre verda. Og det går vi utifrå at folk fortsatt vil. □

Helsing frå No [redacted] (v [redacted]) i Oslo &
R [redacted] i Akershus.

Sikkerhetspolitikken i Ml bevegelsen er viden kjent. Dag Solstads bok om gymnaslærer Pedersen har fått folk innafør og utafør til å le seg skakke.

Dag påstår at sikkerhetspolitikken har prega bevegelsen på godt og ondt.
(1)

NØDVENDIG SIKKERHET

Enkelte ting er nødvendig å holde hemmelig, som f.ex. partiets økonomi, medlemsantall og navn på medlemmer. Dette er ting som lett kan bli utnyttet av våre fiender.

Landsmøter bør være "på ukjente steder". Terrorangerp er lite ønskelige for oss, men andre kan nok ønske det.

Det samme gjelder sommerleirene.

EX. PÅ UNØDVENDIG SIKKERHET

La oss se på Rød Ungdoms praksis med dekknavn. Alle har dekknavn. I "Bolshevik". På leire. Jeg trur at dette er utslag av at "gjennom vår sikkerhetspolitikk har vår historiske rolle blitt spikra fast for oss sjøl..." (1) Eller rein revolusjonsromantikk.

Dekknavnene er bare til hinder når vi skal utveksle erfaringer mellom landsdelene.

SIKKERHET NÅ

Sikkerheten ligger ikke i hvor mange deknavn vi har, eller hvor lure vi er til å gjemme oss.

Sikkerheten ligger i antallet, i hvor vanskelig det er å isolere oss. Se på Blitz. Hadde det vært 100 blitzere, så ville de ikke eksistert nå lenger. Men de er mange, flertallet av befolkninga støtter dem -og derfor er det ikke så lett å gjøre noe med dem. Eller se på Natur & Ungdom. Sikkerheten deres ligger også i antallet og utbredelse.

RØD UNGDOM

Jeg er ikke i tvil om at Rød Ungdom trengs i 90-åra. Men skal vi finnes så må vi forandre vår praksis og noe av vårt selvbilde.

Rød Ungdom er ikke noe parti. "Raud Ungdom er ungdomsforbundet til AKP..", "Raud Ungdom arbeider for å vinne ungdommen", "Raud Ungdom har til oppgave å organisere ungdommen" (2)

Rød Ungdom er først og fremst et ungdomsforbund. I dette ligger det at Rød Ungdom ikke kan ha så strenge krav til medlemskap eller organisasjon, som det AKP m-l har.

Vi må ta mål av oss å organisere den Den ungdommen som vil forandre verden. For å organisere den ungdommen må Rød Ungdom organiseres løsere. Mer rom for eksterne handlinger, mindre rom for interne krangler...

Eksempel på Ungdom som vil forandre Verden.

Eksempel på Ungdom som oppsøker den lokale fritidsklubben.

NYE TIDER

Jeg tenker meg et Rød Ungdom som er med. Som er på offensiven. Tenker nytt og konstruktivt. Som oppsøker den lokale fritidsklubben, for så å legge fram saka for ordfører. Som aksjonerer for den lokale biblioteks-filialen. Og som sperer prestisje-veiene.

I 90-åra trenger vi et ungdomsforbund som handler lokalt, og tenker globalt. Et ungdomsforbund som er i stad til å engasjere ungdom på lokalmiljøet, og som klarer

å gi ungdomm en svara på hvorfor.

La oss hente noe fra Natur & Ungdoms frimodighet; nemlig det at de er utadretta, unge, nytenkende og uredde i all sin handling.

Dixi et salvavi animam meam!

K.R. K

(1) Dag Solstad: Gymnaslærer Pedersen s. 87. Oktober 1988. Min understr.

(2) Raud Ungdom: Vedtekter. Paragraf 1 1.-3.-5. avsnitt.

TA STILLING TIL VIRKELIGHETA

I den seinere tida er det blitt avslørt stadig mer oppsiktsvekkende sider ved "det hemmelige Norge". Sett i lys av disse avsløringene, og med de kunnskapene vi allerede har om SIPO sine aktiviteter, bør det være unødvendig å føre bevis for påstanden om at det har eksistert og fortsatt eksisterer overvåking og kartlegging av folk og organisasjoner på vens-tresida.

Offisielt sett er det sjølsagt ikke lov å kartlegge folk pga. politiske standpunkter, men vi bør være de første til å avsløre at dette nettopp skjer.

Et nærliggende eksempel er saka som pågår mellom den kjente AKPeren Peder Martin Lysestøl (PML) og den norske stat. Som vi alle veit kan PML bevise at telefonen hans er blitt avlytta av politiet. Dette blir sjølsagt benekta på det sterkeste av den norske stat. Og noe annet kan de da heller ikke gjøre, fordi avlytting av PML sin tele-

fon jo er forbudt i henhold til norsk lov. Samtidig er det sjølsagt ikke sann at dette er det eneste tilfellet av telefonavlytting i Norge.

Enkelte prøver å påstå at ml-bevegelsen ikke blir overvåka i dag, fordi vi ikke utgjør noen reell trussel mot borgerskapet. Til disse folk ønsker jeg å stille spørsmålet om hvem andre i dagens Norge det er som i så tilfelle utgjør en så stor trussel, at de har gjort seg "fortjent" til en plass i SIPO sine arkiver? Mener disse folka seriøst at Lysestøl ut-

gjør en trussel i SIPO sine øyne, siden han jo bevislig er blitt avlytta, mens partiet han er tilknyttet altså ikke er verdt å overvåke?

Vi utgjør sjølsagt ingen trussel mot makta idag, men kan det ikke være sann at disse arkivene også lages for eventuelt å bli brukt i framtida?

Hva bringer framtida?

Vi har som strategisk mål å lede arbeiderklassen fram mot revolusjon og sosialisme. Den dagen den revolusjonære bevegelsen får økt oppslutning, vil borgerskapet sjølsagt gjøre alt som står i deres makt for å hindre oss i å oppnå dette målet. Når den dagen kommer er det umulig å opparbeide en politikk for illegalitet over natta. Dette kan kun op-

pnås ved at organisasjonen har trening i, og forståelse for en sikkerhetspolitikk.

Det er unektelig lite lurt å la seg kartlegge idag, når vi veit at det kan oppstå krisesituasjoner i framtida, f.eks. forbud av AKP.

Så lenge det er umulig å spå om framtida, er det etter min mening lurt å ha en politikk som er forberedt på det verste.

Hvem truer vår sikkerhet?

Jeg mener vår sikkerhetspolitikk har som mål å beskytte oss mot i hovedsak to grupper: 1. Fascistiske grupperinger

2. Sikkerhetspolitiet

Den største umiddelbare faren for ml-bevegelsen sine medlemmer og sympatisører er uten tvil forskjellige fascistiske grupper.

Denne voksende fascistiske bevegelsen forsøker å samle, og styrke seg. De historiske lærdommene vi kan trekke viser at det er livsfarlig å undervurdere

faren for attentater ol. fra de brune kreftene i Norge. De er allerede ansvarlige for flere branner, bombeattentat og drap i nyere norsk historie.

Resultatet av SIPO sin aktivitet har sjølsagt ikke denne effekten i øyeblikket, men kan få store følger i framtida.

Sikkerhetslinja er ikke et hinder!

Motstandere av ei skikkelig sikkerhetslinje har en tendens til å gjøre problemene med aktiviteten og rekrutteringa til et direkte resultat av sikkerhetspolitikken. Jeg kan ikke se den klare sammenhengen mellom disse forholda, og har ingen tru på at det at vi kvitter oss med sikkerhetspolitikken i seg sjøl skal ha noen stor betydning for f.eks rekrutteringa.

Sjølsagt blir enkelte ting mer tungvint når vi må forholde oss til et sikkerhetsopplegg, men dette ekstraarbeidet må alltid veies opp

mot den risikoen vi etter min mening løper ved å legge organisasjonen åpen.

Når dette er sagt er det viktig å understreke at den største sikkerheta oppnås ved at vi har tillit blant folk. Noe som nettopp er et resultat av aktivt massearbeid, og ei skikkelig masselinje. En forbudt organisasjon, som f.eks IRA, vil bli knust på kort tid hvis den ikke har folks tillit.

En reell sikkerhetslinje er derfor etter min mening uforenlig med en sekterisk politikk

To forskjellige virkeligheter?

Jeg kan ikke se at det er noe spesielt i dagens situasjon som skulles tilsi at vi skal avskaffe sikkerhetslinja. Tvertimot mener jeg at en skikkelig politikk for å sikre medlemmene og sympatisørenes sikkerhet er mer nødvendig enn på lenge. Og dette krever en større bevissthet enn det som er tilfelle i dag når det gjelder forståelsen for

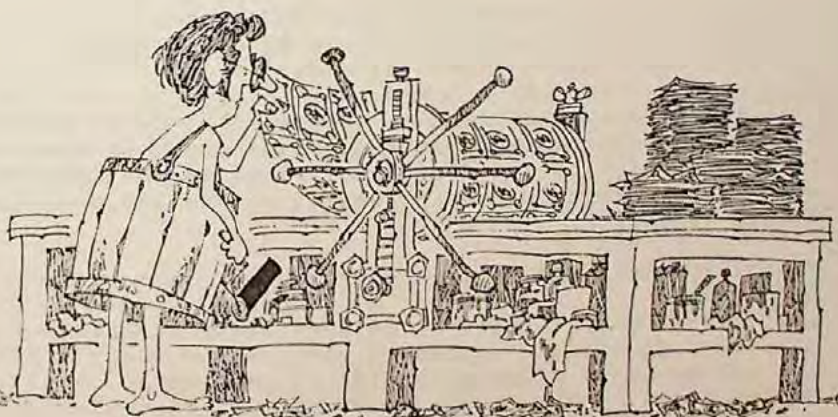
denne politikken blant medlemmene. Dette er ikke ment som en hysterisk svartmaling av situasjonen, men jeg mener det finnes krefter som utgjør en fare for oss. Og at vi derfor må ta dette alvorlig.

Jeg mener enkelte folk har et naivt syn på klassestaten Norge, noe

som også slår ut i synet på sikkerhetspolitikken. De kan jo bla. ikke se den voksende fascismen som en trussel mot oss, og må i så tilfelle si hvorfor?

Vi er tydeligvis uenig i hvordan virkeligheten ser ut, og nettopp der går det et viktig skille.

G [redacted] Oslo.

Allerede no har det begynt å kome inn forslag til vedtak på landsmøtet. Bolsjevik trykker her dei forslaga som har kome inn til no :

1. FORSLAG TIL LANDSMØTET OM NY SIKKERHETSINSTRUKS:

Rød ungdom er en organisasjon som arbeider for å endre de naværende maktforholda i Norge. Dette gjør at vi kommer i konflikt med landets maktelite. Dessuten finnes det ytterliggående terrorgrupper som er villige til å bruke vold mot blant andre sosialister og kommunister. Erfaringene både internasjonalt og fra norsk historie tilsier at det er fornuftig å foreta en del organisatoriske tiltak for å verne om Rød ungdoms medlemmer, unndå unødige overvåking og vanskeliggjøre eventuelle terrorhandlinger retta mot organisasjonen. Disse tiltaka er:

1. Interne års- og landsmøter:

Rød ungdoms års- og landsmøter er nemmelige. Dvs at nøyaktig tidspunkt og sted for disse møtene ikke offentliggjøres på forhånd.

2. Bruk av navn:

På Rød ungdoms arrangementer er hovedregelen at det kun brukes fornavn. Etternavn og adresser kan brukes hvis det er valgte talstolk for organisasjonen det gjelder.

Folk skal sjøl kunne velge om de vil si at de er Rød ungdommere eller ikke. Derfor skal Rød ungdommere som blir spurt om andre folks medlemskap, si at de ikke vet om vedkommende er medlem eller ikke. Unntak her er offentlig kjente Rød ungdommere og valgte tal\stolk.

3. Offentliggjøring av ledelsen:

Landsstyret, distriktsstyret og sentralstyret velger sjøl sine talstolk. Unntak er landsleder, OS-leder og leder i organisasjonen som velges på de respektive års- og landsmøter. Disse er offentliggjort hvis det ikke foreligger helt spesielle årsaker som er blitt gjort kjent for valgte tinner sted på års- eller landsmøtet.

Etter valg av sentralstyre skal alle de valgte gjøres kjent for medlemmene i organisasjonen. Etter valg av distriktsstyre skal alle de valgte gjøres kjent for medlemmene i distriktet.

4. Andre tiltak:

Rød ungdom skal ikke ha noe medlemsarkiv.

Sentralstyret, og eventuelle andre som sentralstyret mener må ha kjennskap til det, er de eneste som skal vite nøyaktig medlemstall i organisasjonen.

Denne sikkerhetsinstruksen er sjølsagt orientlig.

Forslagsstiller: F [redacted], Oslo

2.

FØRSLAG TIL VEDTAK PÅ LANDSMØTET:

Rød ungdoms planer er orientlige. Dette betyr at alle planer som lag, distrikter, sentralstyre og landsmøtet vedtar skal skrives i en slik form at de egner seg for offentliggjøring.

Kommentar til forslaget:

Folk som har på studiefirke, eller andre som er interessert i organisasjonen skal kunne ta stilling til planene for de eventuelt melder seg inn.

Forslagsstiller: F [redacted], Oslo

3.

FØRSLAG TIL VEDEKTSÆNDRINGER:

Under følger noen forslag til vedtektsendringer til landsmøtet i Rød ungdom til våren. Jeg skriver ikke opp igjen avsnittene, slik at for å skjønne nye endringene innebærer det du ha de eksisterende vedtektene foran deg.

Paragraf 1:

1. avsnitt, setning 2: "og politiske linje" strykes.

2. avsnitt, setning 2: strykes.

3. avsnitt : strykes.

4. avsnitt, setning 1: "marxismen-leninismen-maoismen" erstattes med "marxismen".

5. avsnitt : "Rød ungdom arbeider under AKP-måls- og ledning" strykes.

5. avsnitt : "men ungdom sine råd er underlagt partiet sine organ på same plan" strykes.

Paragraf 2:

5. avsnitt, setn. 2: "tekne av både parti" strykes.

6. avsnitt, setn. 3: "opprette egne kontakter på tvers av forbundet sine vanlige sambandslinjer og organ" strykes.

7. avsnitt : Strykes.

8. avsnitt, setn. 2: Strykes.

Paragraf 4:

I alle paragrafen : "Storlaget" byttes ut med "laget".

5. avsnitt : Strykes.

Paragraf 5:

4. avsnitt, setn. 5: "Sentralstyret skal godkjenne innkalling av distriktsårsmeetinget" strykes.

Paragraf 7:

3. avsnitt, setn. 1: "og politiske utval" strykes.

3. avsnitt, setn. 2: --

4. avsnitt, setn. 1: --

Endring i alle paragrafen:

"forbund" erstattes med "organisasjon".

"ungdomsforbund" erstattes med "ungdomsorganisasjon".

Kommentarer til endringsforslag 9

Disse endringsforslag inneholder noen viktige og andre mindre viktige endringer.

Den fjerde tråden er at Rød Ungdom skal være en sjølstendig og åpen organisasjon. Vedtektsendringene innebærer at vi fortsatt ønsker å være AKP sin ungdomsorganisasjon, men at Rød Ungdom skal ha et reelt medlemsdemokrati som innebærer at AKP ikke kan vedta i sine organ hva Rød Ungdom sin politiske linje skal være. Dette at AKP detalistyrer Rød Ungdom er ikke noe svært problem for Rød Ungdom i dag. Men det er et viktig prinsipielt spørsmål om partiet skal ha en vedtektsfeste rett til å endre vedtak som er blitt tatt i demokratiske organ i Rød Ungdom. Erkringene fra Øst-Europa viser at i det lange løp må partiet lede gjennom politisk kamp for sine linjer og ikke gjennom formelle særrettigheter.

To andre viktige endringer er hvilken ideologisk plattform vi bygger på (marxismen) og endringer i fraksjonsopparafene som kan gjøre Rød Ungdom til en mer åpen organisasjon.

Videre innebærer forslaga en del språkelige endringer og endringer som må gjøres fordi organisasjonen i dag er mindre og ser anderledes ut enn den gængen de ble laget.

Det er sikkert flere endringer som bør gjøres i vedtektene enn de jeg har foreslått, og noen av endringene kan sikkert gjøres anderledes - derfor bør du lese de eksisterende vedtektene og se om de svarer til det du står for politisk og organisatorisk.

Fi [redacted]

A
fo

Forslag til vedtektsendringer

§3 medlemskap

~~§3 om medlemskap~~ foreslår at §3 om medlemskap, avsnittet som idag lyder:

"Medlemmene har plikt til å avstå fra bruk av narkotiske stoffer og kjempe for avgrensning av bruk av alkohol. Bruk av narkotika kan ikke samenes med medlemskap i organisasjonen"

endres til:

"Medlemmene har plikt til å avstå fra bruk av narkotiske stoffer og kjempe for kraftig redusert bruk av alkohol. Rusgiftbruk er passiviserende, undertrykkende og hindrer politisk kamp."

Begrunnelse:

Slik paragrafen lyder fra før, støtter den opp om det objektivi sett kunstige skille mellom alkohol og narkotika. Det er rusgiftkapitalen og resten av borgerskapet som tjener på dette skillet.

Rusgiftkapitalen og resten av borgerskapet prøver å avpolitiserer rusgiftspørsmålet til et privat helseproblem. Det er viktig å få fram at rusgiftbruk passiviserer og hindrer den politiske kampen. Det er dette som er den viktigste skadevirkningen. Rusgiftspørsmålet er først og fremst et politisk og samfunnsmessig spørsmål. Rusgifter undertrykker mennesker og samfunn økonomisk, organisatorisk, politisk, kulturelt og følelsesmessig.

Når vi har valgt å la medlemmenes plikt til å avstå fra narkotika stå, er det fordi narkotikabruk ikke har noen sterk tradisjon i Norge, slik som alkohol. Den overveldigende majoriteten av ungdom i Norge er mot narkotika. Det riktige politiske linja i kampen mot rusgiftundertrykking er å være rusgiftfri og synlig, men vi tror ikke RU ennå er moden for en slik linje.

Kamp mot rusgift vil være nødvendig også under sosialismen. I et hvert samfunn og menneskeliv vil det være problemer. Det er rusgiftenes tilgjengelighet og den kjemiske ruskulturens styrke som er avgjørende for rusgiftproblemetets størrelse.

"Arbeiderklassen trenger klarhet, klarhet og atter klarhet" (V.I. Lenin). Som en revolusjonær organisasjon må vi vise at rusgiftbruk er undertrykkende og det motsatte av opprør.

§2 Organisasjonsprinsipp

Vi foreslår et nytt avsnitt på slutten av §2:

"- Alle offisielle Rød Ungdom arrangement skal være rusgiftfrie."

J. [redacted], Oslo.

Bolsjevik vil sjølvsagt fortsatt motta forslag til vedtak på landsmøtet. Og alle forslag som kjem inn før landsmøtet vil verte trykt her i Bolsjevik...

BEVEGELSENS ORGANISERING

Rød Ungdom er underlagt AKP(ml) - politisk og organisatorisk. (Se eventuelt vedtektene.)

Det er et prinsipp at den revolusjonære bevegelsen ikke bare må samarbeide, men også samordne sin kamp. Det er et riktig prinsipp. Det naturlige ville være at bevegelsen organiserte seg demokratisk sentralistisk. Altså at bevegelsen hadde felles styrende organer som var overordnet den enkelte organisasjons organer, og at disse felles organene var valgt på demokratisk vis i alle organisasjonene. Nå er det imidlertid sårn at bevegelsen er organisert sentralistisk, men ikke demokratisk. Ved at AKP(ml) er overordnet RU og NKSf, og at bare partimedlemmer har stemmerett i AKP(ml), velger AKPs medlemmer styre for hele bevegelsen. Dette må forandres. Bevegelsen må organisere seg demokratisk sentralistisk.

"Rød Ungdom bygger på AKP(ml)'s prinsippprogram og politiske linje" heter det i vedtektene. Det er altså vedtektsfestet at AKP(ml) alltid har en mer riktig politisk linje enn RU. Dette er etter min mening umulig å forsvare.

Konkret vil jeg at alle punkter i vedtektene som sier at Rød Ungdom er underlagt AKP(ml) faller bort, og blir erstattet av punkter som utdyper på hvilke måte RU, NKSf, og AKP(ml) skal samordne på demokratisk vis.

Den revolusjonære bevegelsen kan bare bli sterk hvis den har ett sterkt demokrati.

KONTROLLEN MED MØTENE

Rød Ungdom skal være et demokratisk sentralistisk forbund. De forskjellige møtene (lagsmøte,

årsmøtene, og landsmøte) skal være de viktigste maktkonstellasjonene i organisasjonen. Det blir derfor veldig viktig for demokratiet at medlemmene har den fulle kontroll med møtene. Slik er det ikke i Rød Ungdom. Sentralstyret og distriktsstyret vedtar "fordelingsnøkkel og framgangsmåte ved valg av representanter" til årsmøte og landsmøte. I tillegg er det "sentralstyret (som) skal godkjenne innkalling av distrikts-årsmøte." Den eneste funksjonen jeg kan se at denne ordningen har, er at den kan bli brukt av distrikts- og sentralstyret til å manipulere med møtene. Landsmøte bør vedta fordelingsnøkkel og framgangsmåte ved valg av representanter, som skal brukes fra og med neste landsmøte. Det samme med distriktsårsmøte. Det må også være møtene selv som godkjenner innkallinga til møtet. Det er et viktig prinsipp at møtene må ha all den myndighet styrene har når møtene ikke er samlet.

Nedenfor følger konkrete forslag til vedtektsendringer som er bygd på disse prinsippene.

Paragraf 5, avsnitt 4, setning 2:

"Distriktsstyre innkaller årsmøtet og vedtar fordelingsnøkkel og framgangsmåte ved valg av representanter til årsmøtet."

ERSTATTES AV:

"Distriktsstyret innkaller årsmøtet. Distriktsårsmøtet vedtar fordelingsnøkkel og framgangsmåte ved valg av representanter til årsmøtet."

Paragraf 5, avsnitt 4, setning 4:

"Sentralstyret skal godkjenne innkalling av distriktsårsmøte."

ERSTATTES AV:

"Distriktsårsmøte skal godkjenne innkalling av distriktsårsmøtet."

Paragraf 6, avsnitt 2, setning 2:

"Sentralstyret innkaller landsmøtet og vedtar fordelingsnøkkel og framgangsmåte ved valg av representanter til landsmøtet."

ERSTATTES AV:

"Sentralstyret innkaller landsmøtet. Landsmøtet vedtar fordelingsnøkkel og framgangsmåte ved valg av representanter til landsmøtet."

lille kamerat S

B, Bamle RV

VI LEVER IKKE I 1800-ÅRENE! DAGENS KJØNNER VENTER IKKE PÅ AT EN MANN SKAL RINGE OG GI LIVET PERES MENING!

DU HAR RETT! DET SKAL IKKE GJENTA DEG!

NESTE ÅR SKAL JEG ANSKAFFE EN TELEFON-SVARER!

BILAG TIL

BOLSJEVIK

DENNE INNLEDNINGA OG A [REDACTED] SIN (SE SIDE 14 I DETTE NR. AV BOLSJEVIK); BLE HOLDT I RØD UNGDOMS ARBEIDSUTVALG:

INNLEGGENE STREKER OPP TO SYN FOR HVA SLAGS RØD UNGDOM SOM TRENGS FRAMOVER.

LES OG HIV DEG INN I DEBATTEN.

Tom side

INNLEIING OM RAUD UNGDOM FRAMOVER

Målet med denne innleiinga er først og framst at ho skal vere eit utgangspunkt for diskusjon framover. Eg har difor prøvd å trekke fram ein del moment som eg syns er viktig i denne diskusjonen, utan at dette må oppfattast som mi "endelege analyse" eller den "totale sanninga".

Eg har formulert meg temmeleg skarpt, og sikkert overdrive ein del standpunkt. Dette har eg gjort fordi eg vil ha ein frisk diskusjon, med klare standpunkt og rom for å kaste fram "ville" idear.

- Sjølv syns eg at Raud Ungdom i dag er stivna i en form og ein politikk som høver lite for den tida vi lever i, og eg trur det er naudsynt at vi fornyar oss ved inngangen til eit nytt tiår. Kor mykje eller kor lite får diskusjonane framover avgjere.

(Det er ein del vanskelege ord i innleiinga, og desse har eg prøvd å forklare med "fotnoter" undervegs.)

Eg har i utgangspunktet delt innleiinga opp i 3 "bolkar":

- A. Rammene rundt oss; samfunnet og historia vår.
- B. Raud Ungdom i dag.
- C. Målsetjingar for Raud Ungdom framover.

Men eg vil opne med å gå gjennom nokre "teser" som er grunnlaget for mitt syn på kva Raud Ungdom skal vere:

- * Målet til Raud Ungdom er ei grunnleggjande forandring av samfunnet. (Raud Ungdom er altså ikkje t.d. noko mål i seg sjølv; målet vårt er utafor organisasjonen vår.)
- * Det teoretiske fundamentet¹ for våre idear om kva som er gale med samfunnet, og korleis det kan forandrast, er marxismen.
- * Dei to viktigaste byggesteinane i marxismen er filosofien (dialektisk materialisme²), og analysen av kapitalismen sin politiske økonomi³ (politisk økonomi).
- * Desse to byggesteinane gjer til saman både ein metode for å forstå, analysere og forandre samfunnet, og ein del viktige element til ei slik analyse.
Blant desse vil eg nemne:
 - * Det mest grunnleggjande forholdet i samfunnet er produksjonsforholdet⁴; forholdet mellom klassane. I dag, under kapitalismen, er dette forholdet prega av den grunnleggjande motseiinga mellom borgarskapet og proletariatet.
 - * Borgarskapet lever av å utbytte⁵ og utplyndre arbeidarklassen - og har difor heilt andre interesser enn fleirtalet av folket.
 - * Ei frigjerings for arbeidarklassen og fleirtalet av folket krev difor ei oppheving av dei kapitalistiske produksjonsforholda; gjennom ein sosialistisk revolusjon.
 - * Arbeidarklassen er den klassen som står i mest direkte

konfrontasjon* med borgarskapet, og er difor den viktigaste framtidig revolusjonære klassen.

- * Klassemotseiingane ligg altså "innebygd" i den kapitalistiske økonomien, og klassekampen pågår difor heile tida. Uavhengig av marxismen og marxistiske organisasjonar.
- * Marxismen og den REVOLUSJONERE klassekampen ligg derimot IKKJE "innebygd" i kapitalismen.
- * Det trengst difor marxistiske organisasjonar, som deltek i klassekampen, og utviklar og kjemper for ei revolusjonær linje i desse kampane. Det trengst marxistiske organisasjonar som kjemper om oppslutning for revolusjon og sosialisme.
- * Marxistane si særegne oppgåve er altså å bruke den marxistiske teorien for å utvikle klassekampen, og å bruke desse kampane til å utvikle teorien vidare.
- * Marxismen er ein teori som krev PRAKSIS. Teorien blir utvikla frå praksis, og krev i neste omgang praksis for å ha nokon verdi. Målet er ikkje berre å FORSTA samfunnet; målet er å FORANDRE det.
- * Det er "det store fleirtalet"; arbeidsfolk og deira allierte, som skal gjere revolusjon og skape sosialisme, og ikkje t.d. det kommunistiske partiet eller nokon få "geniar".
- * Eit kommunistisk parti er difor kommunistisk berre når det er eit reiskap for arbeidarklassen og vanlege folk. (Ein del kommunistparti har trudd at det var omvendt; at arbeidarklassen var eit reiskap for det kommunistiske partiet, men dette er altså FEIL.)
- * Eit parti som er isolert frå arbeidsfolk kan difor ikkje vere revolusjonært - uansett kor mange "revolusjonære" erklæringar det kjem med. Kommunistane må vinne oppslutning blant vanlege folk, og dei må lytte til og diskutere med vanlege folk.
- * Altså har kommunistane også ei viktig oppgåve i å kjempe for at fleire folk skal slutte opp om sosialismen og kommunismen.

Dette vart ganske mange teser, men eg syns det er viktig å klargjere ein del av dei tinga som "ligg fast" for meg når eg skal gå inn i ein diskusjon kor det heilt sikkert kjem til å bli stilt spørsmål med veldig mange av dei "vedtekne sanningar".

RAMMANE RUNDT OSS - SAMFUNNET OG HISTORIA VÅR.

1. Omstillinga.

Det viktigaste som pregar samfunnet og tenkinga om samfunnet ved inngangen til 90-åra er omstillinga av kapitalismen. Raud Ungdom har diskutert omstillinga veldig mykje, så eg skal berre gå kort igjennom kva som skjer her:

Storborgarskapet må ha meire forteneste. Difor må dei auke makta si over produksjonen, slik at dei kan styre meir uhemmaten å bli hindra av slikt som arbeidsfolk sine rettigheter og slikt. ("Meire marknad - mindre stat".) Og dei må få hand om større delar av det som blir produsert. (Og dette betyr igjen at arbeidsfolk må få mindre.)

Resultata av omstillinga merkar vi dagleg på kroppen; arbeidsløyse, privatisering av skolen, helsevesenet og andre delar av offentleg sektor, rasering av distrikta, lågare lønner, hardare utsvetting osv osv osv osv osv osv osv.....

Denne omstillinga har pågått gjennom heile 80-talet. Og det kjem til å halde fram i 90-åra; berre enno hardare.

Særleg viktig for kapitalistane er gjenhomføringa av EF sin indre marknad i 1992. Den indre marknaden har som mål å styrke storkapitalistane enno meir, ved å gjennomføre dei fire såkalte "friheiter": (Dei fire forbannelser er eit meir rett namn på det heile.):

|Fri flyt av varer, tenester, kapital og mennesker (arbeidskraft). Med det blir det meste av dei rettane som arbeidsfolk i dei forskjellige landa har kjempa seg til fjerna med eit pennestøk, og klassekampen blir satt tiår tilbake. Du snakkar om marknaden sitt einevelde!

Kapitalistane kjempar hemningslaust og offensivt for at den indre marknaden skal bli verkeleg. Dette gjeld også dei norske kapitalistane; kor kampen i dag står rundt at Noreg skal "tilpasse seg" til den indre marknaden. Og om vi idag merkar omstillinga på kroppen, vil ei "tilpassing til EF" i Gro Harlem Brundtland og Jan P. Syses ånd omtrent ta frå oss heile kroppen vår!!!

2. Revolusjonane i Aust-Europa og massakrane i Kina.

Samtidig med kapitalistane sin kjempeoffensiv i Vest-Europa kjem det endelege oppgjeret med den Aust-Europeiske forma for "sosialisme". Det har i haust vore folkelege revolusjonar i dei aller fleiste av dei Aust-Europeiske landa, og det er stor uro i Sovjetunionen.

Og dei kinesiske "kommunistane" fann det naudsynt å massakrere sine eigne ungdommar på "Den himmelske freds plass", fordi dei var i opprør mot denne forma for "sosialisme". Med desse drapa tok dei også livet av all tru på at denne forma for "sosialisme" kunne vere for fleirtalet av folk.

3. Politiske tendensar i samfunnet.

A. Borgarskapet på offensiven.

Borgarskapet er altså på offensiven; både økonomisk, politisk og ideologisk. Når levekåra til fleire og fleire folk blir kraftig forverra, må borgarskapet produsere politikk og ideologi som berre helvete for å forsvare og "forklare" at desse omstillingane er naudsynt. Eit kjempeapparat er sett i sving for

å leggje eit tåketeppe over kva som verkeleg skjer, og reklamere for kor fantastisk marknadsstyringa er.

Men borgarskapet sine "løysningar" blir godt hjulpe av at sosialismen er daud som alternativ i det store fleirtalet sine auge. Det endelege dødsstøtet kom på "Den himmelske freds plass" i sommar, og gravølet blir halde i Romania nett no.

Borgarskapet sine høgst tvilsame "sanningar" kan difor bli ståande nestan uimotsagt, og det finst få krefter som er sterke nok til å utfordre omstillingsoffensiven med anna enn små nålestikk.

B. Klassekampen skjerpar seg.

Samtidig er det jo sánn at folk ikkje let seg slakte ned som julegrisar heller. Klassekampen har skjerpa seg noko innmari i Noreg dei siste ára. Det er ikkje berre borgarskapet som kan slåss - det ER enno liv i den norske arbeidarklassen!

Denne skjerpinga av klassekampen får mange forskjellige uttrykk:

- * "Tradisjonell" økonomisk klassekamp: Kamp mot lønnsnedslaga og nedleggjinga av arbeidsplassar. Kamp mot utholinga av normalarbeidstida og arbeidsfolks rettar. Osb.
- * "Utradisjonell" økonomisk klassekamp; kamp mot raseringa av velferdsstaten m.v. (T.d. kampen mot nedleggjinga av sjukehuset på Røros, "La Oslo Leve"-aksjonane, elev- og studentaksjonane mot budsjettnedskjæringane.)
- * Kampen mot distriktstraseringa. Særleg i Nord-Noreg skjer det utruleg mykje for tida; og det er heilt andre grupper som er i rørsle enn dei tradisjonelle "yrkesdemonstrantane".
- * Meir og sterkare organisert rasisme - og meir og sterkare organisert anti-rasisme.
- * Større "polarisering" mellom "høgre" og "venstre" i politiken. Fleire stemmer går til SV og Frp i staden for til Arbeidarpartiet og Høgre.
- * Utviklinga av miljørørsle og kvinnerørsle.

Både den styrken desse kampene blir ført med, og det mangfaldet av kampar som kjem til uttrykk, er positive teikn for oss revolusjonære. Folk er i rørsle; gamle "sanningar" er ikkje sanne lenger og det er opning for nye tankar og idear.

C. Opprørarane sine problem.

Samtidig har motkreftene store problem med å klare å samle seg til nokon framstøyt som verkeleg kan truge borgarskapet sine framrykkingar. Borgarskapet legg premissa i overdøyvande grad.

Dette skuldast sjølvstøtt dels at borgarskapet satsar ALT for å vinne fram med omstillinga si. Men det skuldast også sider ved "motkreftene" sjølv:

- * Det finst inga POLITISK samlande kraft som kan sameine dei ulike kampane og rørslene. Oppslutninga om sosialismen er lik null, og borgarskapet sine premiss om meire marknad er stort sett akseptert som positivt eller naudsynt.

Dei forskjellige saksorganisasjonane har difor lite som "bind saman", og landet ligg difor meir ope for splittingsmakarar av ulike slag. Det er også sann at om dei forskjellige rørslene hadde kunne samla seg rundt ein del felles kampsaker, ville dette ha vore ei kjempestyrke ift idag.

- * Arbeidarklassen er svekka, og svakare organisert enn for nokre år tilbake. Mange av dei arbeidsplassane som var dominert av det gamle kjerneproletariatet er nedlagt. Den nye arbeidarklassen har færre erfaringar, og arbeider i stor grad på MINDRE arbeidsplassar. (Noko som gjer organiseringa vanskelegare.)

50 års sosialdemokrati i fagrørsla har også øydelagt utruleg mykje av klasseorganisering og klassekjensle, og svekka trua på at dette kan hjelpe. Og i og med at trua på Arbeidarpartiet raknar meir og meir, utan at arbeidarklassen har eit nytt parti dei oppfattar som "sitt", har arbeidarrørsla i dag ingen POLITISKE uttrykk heller.

Vi ser også at arbeidarklassen er svakt representert i mange av dei ulike "saksorganisasjonane" - og dette betyr sjølvstøtt at mange av desse organisasjonane lettare kan kome "på vidvanke". (Jfr at delar av miljørørsla tidlegare har sett industriproletariatet som "hovudfienden", eller t.d. at vanlege folk sin levestandard er det som må gjerast noko med.)

4. Den historiske ramma.

A. Kommunistane sitt historiske utgangspunkt.

M-l-rørsla har i utgangspunktet definert seg som marxistisk-leninistisk-maoistisk. (Eg kunne godt ha nemnd stalinistisk også, då Stalin har vore rekna som ein av dei "fem store" og "70% bra". Ei stund var det mest sann at vi sa at alle som ikkje meinte Stalin var bra, heller ikkje var kommunistar.)

Dette betyr at vi i hovudsak har sett vår historiske ståstad ut frå den kommunistiske tradisjonen frå Sovjet fram til 1953 (då Stalin døydd) eller 1956 (då Khrutsjov tok over), og Kina fram til ???.

Eg skal ikkje gå noko mykje inn på kva dette betyr. Både fordi eg meiner dette ligg utafor dei spørsmåla vi må ta stilling til akkurat no, og fordi eg har for lite kunnskap til ein seriøs gjennomgang.

Men i kjølvatnet av hendingane i Aust-Europa og Kina reiser det seg likevel ein del teoretiske spørsmål som m-l-rørsla ikkje lenger kan unngå å avklare på ein skikkeleg måte:

FOR DET FØRSTE: Spørsmålet om "sosialismen" sitt fall i Aust-Europa og Kina er litt meir problematisk enn at "Vi har heile tida sagt at det ikkje er sosialisme i desse landa".

For det vi SAMTIDIG har sagt, er at revolusjonane i 1917 og

1949 var sosialistiske, og at desse landa har vore sosialistiske. Vi bygg faktisk våre teoriar og vår praksis på teoriar og praksis som i stor grad er utvikla i desse landa.

Men det spørsmålet som då reiser seg er: Kva var det som gjekk galt; når og korleis slutta sosialismen i Sovjet og Kina? Før så vi at det hadde vore ein "kontrarevolusjon" Sovjet etter at Stalin døydde, og om Kina var sosialistisk eller ikkje har vi dei seinare åra ikkje meint så mykje om.

Men teoriane om "kontrarevolusjon" er både latterlege og uredelege, og umoglege å halde på for ei rørsle som har som mål at arbeidarklassen skal frigjere seg. Det Sovjet vi kjenner i dag, voks fram av det sosialistiske Sovjet - under Lenin (?), Stalin (?) og heile den prosessen som har ført fram til dagens Sovjet.

[Vi må faktisk OGSA leite i den tradisjonen vi bygg på for å finne forklaringa på korfor det "gjekk gale". Vi starta rett nok denne prosessen då vi tok oppgjær med "eittpartistaten" i 1983, men vi treng ein større gjennomgang av vår ståstad. For vår praksis i dag, den partimodellen vi bygg på, måten usemjer ofte blir behandla på, bærer i stor grad preg av dei historiske røttene vi har. (På godt og ondt.)

FOR DET ANDRE: "Produktivkraftsosialismen" - kor målet på kor mykje sosialisme det er, er kor mykje spiker som produserast, er umogleg å halde på. Når vi no nærmar oss ei nærmast total miljø-ødelegging med raske skritt, blir det umogleg å satse på ein sosialisme som held fram kapitalismen sin vekst-mani.

Men veldig mykje av vår propaganda og våre strategiar for sosialisme har bygd på tesen om at vi kunne "produsere oss inn i kommunismen". Når denne tesen ikkje lenger held mål, betyr det at vi må utvikle ein meir haldbar strategi for sosialismen.

B. M-l-rørsla sine sterke og svake sider.

M-l-rørsla har sjølv sagt forandra seg mykje frå ho vokste fram og til i dag. Likevel har eg lyst til å trekkje fram ein del ting som eg meiner heile tida har vore noko av "kjerna" i m-l-rørsla - positivt og negativt.

Men det er viktig å vere klar over at det i m-l-rørsla heile tida har vore to stikk motsette tradisjonar som har levd side om side med kvarandre - og vore i kamp med kvarandre. Difor blir denne "kjerna" også veldig todelt slik eg sett ho opp.

* M-l-rørsla har heile tida vore prega av å vere veldig revolusjonær og opprørsk. Vi har våga å stille spørsmålsteikn ved dei fleste av dei "vedtekne sanningar" i det sosialdemokratiske Noreg. Vi voks m.a. ut or ei veldig opprørsk og anti-autoritær ungdomsrørsle, og dette har også prega mykje av praksisen vår sidan.

MEN side om side med denne opprørske tradisjonen har vi også heile tida hatt veldig autoritære og undertrykkjande tendensar. Eg tenkjer då på leiinga som "sannheitsministerium", undertrykkinga av folk som har vore usamd med fleirtalet eller leiinga, behandlinga av usemjer som "avvik" og "borgarleg agentverksemd" m.v.

(Denne tendensen meiner eg også pregar oss i dag; m.a. trur eg at ein av årsakene til at det er så vanskeleg å få laga våre til å fungere, heng saman med at vi er så vant til å "bli styrt".)

- * M-l-rørsla har alltid hatt ei veldig sterk VILJE til å knytte seg til folkelege rørsler og den norske arbeidarklassen. Til ein viss grad har vi hatt EVNEN til å klare dette også. Dette skil oss positivt frå mange andre "venstre"-grupperingar. ("Venstre"-terrorismen veks fram og idear om at arbeidarklassen/vanlege folk er for dumme til å sjå sitt eige beste, og at "dei bevisste" difor må "ordne opp".)

SAMTIDIG har m-l-rørsla heile tida vore prega av sekteriske¹² tendensar. Dette går på fleire ting: I det sosialdemokratiske Noreg har vi i utgangspunktet vore så "ekstreme" at å slengje på litt ekstra ekstremisme i ny og ne har vore ei lett felle å hamne i.

At vi i utgangspunktet var eit "Kina-parti" og "Stalin-parti", gjorde også at vi tok ein del standpunkt som rima lite med norske erfaringar og røyndom. Og sist, men ikkje minst; den lukka og delvis hemmelege organisasjonsmodellen vi har bygd på, har gjort det mogleg å utvikle ein klam internkultur, som i liten grad har vore nøgd til å forsvare standpunkt sine i røynda utafor AKP/RU.

- * Det har i m-l-rørsla heile tida eksistert ein sterkt kunnskapssøkande tendens. Ei vilje til å søke kunnskap ut frå praksis og fakta, og utvikle vitenskaplege og sanne teoriar om røynda. Og vilje til å lære seg marxismen sine teoriar og metodar, og vidareutvikle dei i takt med utviklinga i røynda.

SAMTIDIG har det også heile tida vore sterke tendensar i retning dogmatisme; dvs å sjå på marxismen som eit sett med religiøse dogmer og "påbod" vi måtte sverje vår truskap til. Hand i hand med dette har teorifiendlegheita blomstra; det var ikkje så nøye kva som var sant eller ikkje, berre det "høyrtas revolusjonært ut". "Sitatkrigane" og tendensane til "stempling" av folk som har vore usamde er døme på denne dogmatismen og teorifiendtlegheta.

- * Det siste eg vil nemne er det som først av alt har vore "kjenneteiknet" på m-l-rørsla; nemleg AKTIVISMEN. Viljen OG evnen til at standpunkt skulle resultere i praktiske resultat. Som parti har AKP merka seg ut med dette, og det har vore utruleg lite "daukjøtt" som har hopa seg opp hos oss.

Bisida av dette har vore tendensar til at "superaktivisten" har vorte malen av og til, og at folk har slite seg ut på FOR mykje aktivitet. Og sjølv om hovudsida har vore at medlemmane har blitt politisk mobilisert til aktivitet, har det også eksistert ei biside med moralisme og press; du skulle "ofre alt" for Partiet.

RAUD UNGDOM I 1980.

1. Raud Ungdom på 80-talet.

Raud Ungdom var inne i ei djup krise ved inngangen til 80-talet. Ungdomsrørsla frå 70-talet var daud, "fyrtårnet" Kina var borte og Raud Ungdom skrumpa inn. Det var rett og slett eit spørsmål om Raud Ungdom skulle overleva 80-talet.

Strategien for 80-åra har difor i stor grad vorte ein "overlevingsstrategi" i praksis. Vi har ikkje klart nokon stor offensiv for å vokse - tvert i mot har vi sakte men sikkert blitt færre og færre i løpet av 80-talet.

Dei fire viktigaste tinga vi har gjort i løpet av 80-talet vil eg oppsummere som:

- * Etter mykje strid på 70-talet om kven Raud Ungdom er til for, kven vi skal satse på, samla vi oss tidleg på 80-talet om skoleprioriteringa. Skole-elevane er den viktigaste krafta blant ungdom, dei er difor den viktigaste målgruppa for Raud Ungdom. Det er det som skal utgjere tyngda i organisasjonen, det er dei politikken vår skal vere retta inn på.

Eg meiner at skoleprioriteringa må utgjere kjerna i ein meir offensiv strategi for Raud Ungdom, men det er viktig å oppsummere dei problema vi har hatt med å få ho til i praksis.

- * I første halvdel av 80-åra gjennomførte Raud Ungdom ei stor studiekampanje i grunnlaget vårt; filosofi og politisk økonomi. Dette fordi storparten av medlemmane ikkje hadde kunnskapar om grunnlaget, og at veldig mange var i stor tvil om det var noko håp for sosialismen etter at utopiane om Kina var borte.

Studiekampanja, saman med diskusjonane om sosialismeprogram, førte til at Raud Ungdom styrka seg gjennom at fleire av medlemmane vart sikrare på kva dei sto for, og vart i stand til å forsvare Raud Ungdom utad.

- * Kampanja "Våpen til Afghanistan" var eit svar på fredsrørsla sine tendenser til pasifisme og Europa-sjåvinisme. Raud Ungdom sette fingeren på at dei viktigaste kampene mot supermaktene og krigen faktisk pågår i 3 verda nett no, og den pågår faktisk med våpen. Ei verkeleg fredsrørsla må drive solidaritetsarbeid for desse fredskjemparane i 3. verda.
- * På slutten av 80-talet klarte Raud Ungdom å gå på offensiven i den anti-rasistiske kampen. Gjennom dette beviste vi at vi framleis er ein organisasjon som klarer å ta røynda "på pulsen", og delta og leggje premiss i ein av dei viktigaste kampene som står blant ungdom.

2. Problemer med "overlevingsstrategien".

Men det er som sagt sårn at målet med Raud Ungdom ikkje er organisasjonen i seg sjølv. At vi i eit heilt tiår i praksis har hatt "overleving" som mål i seg sjøl, meiner eg difor betyr at vi har ein del problem vi må løyse for å klare å utforme ein meir offensiv strategi for at Raud Ungdom skal VOKSE og bety meir:

- * Alle vi som er med i Raud Ungdom er "vant" til å jobbe i

motgang, og måle resultat med millimeterband. Vi er ikkje vant til at medlemmane strøymar på, og vi blir lett litt defensive når vi skal leggje planane våre. Vi tør ikkje heilt å satse - og vinne.

- * Eg meiner også at vi er "stivna" i ei form som for lengje sida slutta å passe med røynda. Det er lengje sidan vi verkeleg har diskutert kva Raud Ungdom skal vere. Kva mål har vi, og kva organisasjon treng vi for å oppnå desse måla. Eg meiner både vedtektene våre, sikkerheitspolitikken vår og måten vi organiserer oss på er eit uttrykk for dette.
- * Eg har lyst til å ta opp laga særskild. For det er eit faktum at det er vanskeleg å få grunnorganisasjonen til å fungere, og at veldig mykje av aktiviteten og diskusjonane pågår utafor grunnorganisasjonen.

Eg meiner at Raud Ungdom skal vere ein medlemsstyrt organisasjon, men det forutset at grunnorganisasjonen er den staden aktivitet og diskusjonar spring ut frå. Og då må vi finne ut korfor det ikkje er slik i dag; kva det er med oppbygginga og måten ting blir avgjort på som hindrar dette.

- * Vi har ei nesten like stor leiling som då vi var mange fleire. Dette betyr at vi har ei veldig stor leiling i forhold til resten av organisasjonen, og store delar av denne leinga er "sugd oppover". (Dvs at lagsstyra utgjør berre ein liten del av leinga, mange sit i organ utafor laga.)

Dette meiner og har betydd at vi har utvikla tendensar til ei byråkratisk leiarstil; lagsstyra, som har direktekontakten med medlemmane, har lite makt. Deira oppgåve i einseilde lag har vorte å sende ut møteinnkalling og drive inn kontingent. Og så sit det nokon på toppen og avgjer kva Raud Ungdom skal drive med.

- * Fordi det har vore få store ungdomsrørsler på 80-talet, og Raud Ungdom har hatt lite appell, har vi få eksterne leiarar i organisasjonen. Få som har vore leiarar i masseorganisasjonar før dei vart med i Raud Ungdom. Mange av dei leiarane vi har, er difor fostra opp internt i organisasjonen.

Eg meiner dette er eit problem i to høve: For det første er det vanskeleg å leggje eigne premisser når det er så mykje i Raud Ungdom som "alltid har vore slik" og "alltid må vere slik", og du har så lite å samanlikne med etter korleis andre organisasjonar fungerer.

For det andre betyr det lett at tendensen med at "organisasjonen blir mål i seg sjølv" blir forsterka, fordi så få av oss har fått til så mykje i røynda.

- * Eg meiner at vi har ein del tendensar til sektarisme i Raud Ungdom. Dette meiner eg går på at vi er såpass små, og betyr såpass lite som vi gjer. Sektarisme utvikler seg lett når det er vanskeleg å få oppslutning; det er lett å få idear om at "alle andre er teite" og skape ein internkultur som seier at "vi er så spesielle vi". Så kan vi kose oss for oss sjølve, og forklare at vi

er så små med at "dei andre" er så teite. Slik slepp vi unna å verkeleg kjempe for å bli større; for DET er faktisk mykje vanskelegare.

Eg meiner at sikkerheitspolitikken vår i dag forsterkar denne tendensen; vi kan lage ein heil kultus rundt mystiske navn og slike felles ritualar og bønnerreglar som alle religiøse sekter har. At planane våre og diskusjonane våre så ofte er interne (og i stor grad SKAL vere interne) gjer det også lett å utvikle røyndomsfjern politikk i ein klam og tett internkultur.

Altså meiner eg at vi treng ein ganske grundig gjennomgang av kva vi skal vere når vi no skal gå inn i 90-åra. Samtidig vil eg seie at vi har ein del kjemperessursar for å klare dette også: For eg trur ikkje at medlemmane i Raud Ungdom er problemet. Vi har mange UNGE medlemmar, og mange skole-elevar. Medlemmane våre er veldig aktive, og VIL vere aktive. Og medlemmane våre er interessert i "heilheita"; mot heile kapitalismen - og for noko anna.

RAUD UNGDOM FRAHØVER.

Raud Ungdom si hovudoppgåve må vere å kjempe mot kapitalismen og for revolusjon og sosialisme. I første halvdel av 90-åra må dette bety å slå mest mogleg kiler i borgarskapet sin omstillingspolitikk.

Dette betyr:

- * Å kjempe i dei rørsleane som kjemper mot dei konkrete utslaga denne politikken får, t.d. i skolebudsjetta, i den miljøraserande politikken, i den statlege og den organiserte rasismen, i jente-undertrykkinga osv osv.
- * Å peike ut den felles fienden for desse rørsleane, og utfordre premisa til marknadsliberalistane.
- * Å la fleist mogleg ungdommar få høve til å studere grunnleggjande marxisme, og ta stilling til grunntrekka i marxismen.
- * Å delta i arbeidet med å utforme ein strategi for ein demokratisk sosialisme.

Skal vi klare dette, må Raud Ungdom bli ein organisasjon for mange fleire. Dette betyr at vi må bli ein organisasjon som er ein del av eit større og breiare miljø. Vi må ha ei klårare plattform som folk må ta stilling til når dei melder seg inn, og fjerne tendensane til "trussetningar" som ligg att i politikken vår.

Eg meiner difor at vi treng ei grundig forandring av:

- * Vedtektene våre.

Vedtektene våre må for det første slå fast nokre prinsippar og stolpar Raud Ungdom står på politisk. (Mot kapitalismen - for revolusjon og demokratisk sosialisme.) Punkta om at Raud

Ungdom er "underlagt AKP's prinsipp-program" og "underlagt AKP organisatorisk på bort.

Vedtektene må for det andre gje retningslinjer for korleis organisasjonen skal byggjast opp, korleis makta skal vere fordelt og kva rettar og pliktar medlemmane har.

Eg meiner at vedtektene i dag er alt for sentralistiske; eg vil at makta i større grad skal liggje i grunnorganisasjonen.

Men eg vil ha vedtekter som slår fast at når det er usenje skal mindretalet underleggje seg fleirtalet, slik at vi får sett politikken ut i live, og ikkje blir lama av usenjer.

Eg vil at laga skal bli eit senter også for politiske diskusjonar, og for å få til det meiner eg: For det første må laga bli noko større enn i dag, slik at fleire syn blir representert i laga, og slik at usenjer ikkje i så stor grad blir "personleggjort". For det andre må laga vere mykje meir opne for omverden, og ha fleire opne møter og arrangementer.

* Sikkerhetspolitikken.

Eg meiner at Raud Ungdom sin sikkerhetspolitikk no skal byggje på eit hovudmål: Den beste sikkerheita har vi gjennom å byggje opp eit mykje større omland, og at fleist mogleg støttar oss politisk. Difor vil eg fjerne dei delane av sikkerhetspolitikken som i dag "mystifiserar" oss; slik som dekknavn og hømmelege papirar osv.

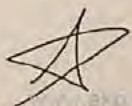
Eg vil også at planane og diskusjonane våre skal vere opne, slik at folk veit kva Raud Ungdom meiner og er.

Det eg vil behalde av den "gamle" sikkerhetspolitikken er: Vi skal ikkje ha noko medlemsregister, og folk skal sjølv få avgjere kven som skal få vite at dei er medlemmar i Raud Ungdom.

- * Eg vil at vi skal lage planar som samlar oss om ein del felles politiske mål, men at det skal vere opp til laga å avgjere kva dette skal bety konkret. (Skole eller miljø eller anti-rasisme osv) Eg vil at det skal vere større rom for mangfald innafor Raud Ungdom; at folk er forskjellige og vil drive med forskjellige ting.

Dette meiner eg også går på at eg vil at Raud Ungdom skal utvikle SJØLVSTENDIGE - kommunistar, som tør å tenkje sjølv og vere usamd med fleirtalet. Det skal vere lov å meine mykje "rart" i Raud Ungdom, og folk skal sjølv få avgjere kva dei vil jobbe med, og korleis.

Det som skal samle oss er kampen mot kapitalismen, og studiar og -diskusjon om marxisme og sosialisme. Utan noko mykje dogmer og trussetningar som alle må erklære seg samd i.

ORDFORKLARINGAR

1. Fundament = grunnlag eller "grunnmur".
2. Dialektikk = læra om motsetningar.
Materialisme = ei filosofisk retning som seier t.d. at samfunnet formar tankane til menneske. (I motsetning til idealismen, som seier at tankane/Gud/Anden formar samfunnet.)
3. Politisk økonomi = ser på økonomi som først og framst eit forhold mellom folk. (I motsetning til den borgarlege økonomien, som later som om økonomi er noko som dreier seg om tal og ting.) Marxismen sin politiske økonomi viser at forskjellige samfunn har forskjellige økonomiske lover - medan borgarskapet hevdar at økonomi dreier seg om mystiske naturlover som menneske ikkje kan forandre.
4. Produksjonsforhold = korleis menneske organiserer produksjonen; kven som gjer arbeidet; kven som avgjer kva som skal lagast, og korleis det som blir laga blir fordelt.
Under kapitalismen gjer arbeidarklassen arbeidet, medan borgarskapet bestem kva som skal lagast, og korleis det skal lagast. Fordelinga skjer etter prinsippet: Har du pengar så kan du få - har du ingen så må du gå.
5. Utbytte = t.d. at borgarskapet "stel" store delar av dei verdiane arbeidarklassen skapar gjennom arbeidet sitt. Arbeidarane får ei lønn, men denne lønna er langt lågare enn dei verdiane arbeidarane skapar.
6. Konfrontasjon = konflikt, "krangel" eller "slåsskamp".
7. Offensivt = "på frangang", i angrepsposisjon. Dei som er på offensiven i ein krig, kjemper for å vinne nye områder. Det motsette er defensivt; dei som er på defensiven kjemper for å forsvare gamle områder.
8. Polarisering = skarp deling i to klart forskjellige motpolar, med stor avstand mellom dei to polane.
(Det motsette kan t.d. vere at dei to retningane samlast "mot midten", slik at det etterkvart blir vanskeleg å sjå forskjell mellom dei.)
9. Definere = klargjere t.d. kva du meiner når du seier "kommunist". Definisjonen vil t.d. vere "Ein kommunist er ein som er for revolusjon og sosialisme, og som kjemper aktivt for desse tinga i dag." (Då har du også sagt at ein kommunist ikkje kan vere ein som er for kapitalismen, eller som er passiv men "for sosialismen inni seg".)
10. Produktivkraft, produktivkrefter = marxismen deler på ein måte økonomien opp i to "delar": produktivkrefter og produksjonsforhold. Produksjonsforholda dreier seg som sagt om måten menneske organiserer produksjon og deling på; klassesdelinga m.v. Produktivkrefter dreier seg meir om den "tekniske" sida ved produksjonen; om du produserar med handkraft og trelog eller datamaskinar og atomkraft.
11. Autoritar = på ein måte det motsette av demokratisk. Autoritære personar er t.d. slike som "sjefar" hemningslaust over andre, og meiner at deileine veit best og skal bestemme alt.
12. Sektarisme = Om du veit kva ei religiøs sekt er, veit du kva sektarisme er. Ei sekt trekk seg tilbake frå resten av samfunnet, og utviklar idear om at dei sjølve er dei einaste fornuftige i denne verda. Dei utviklar ein eigen "internkultur", og alle som prøver å "avvike frå" denne, blir terrorisert av sekta. Osb. osb.

Tom side

Tom side